

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

244

PREȚUL 1 LEU

HORIA ARAMĂ

FEMEIA COSMICĂ

HORIA ARAMĂ

FEMEIA COSMICĂ

comedie fantastică
în 4 tablouri

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
editată de revista
Știința și Tehnica

Anul XI — Nr. 244 — 15 ianuarie 1965

HORIA ARAMĂ, autorul piesei din numărul de față, a semnat pînă acum trei volume de versuri, dintre care două pentru copii. În 1961 i s-a tipărit piesa „Simpaticul Charlie“, reprezentată cu un an mai tîrziu. Ca autor de literatură științifico-fantastică a publicat în Colecția noastră „Omul care are timp“ și „Prietenul Bip“.

PERSONAJE:

ICE — *o fată ca în scrierile de anticipație;*

NONA — *opusul ei, care-i seamănă leit;*

VAL — *un tînăr ca mine și ca tine;*

MIȘI — *colegul și prietenul său;*

PROFESORUL — *nu totdeauna e plicticos;*

AUGUST — *un automat spiritual;*

HIPPOCRAT — *un medic automat.*

Cercetători, vizitatori din alte lumi.

Coperta desen: VICTOR WEGEMANN

TABLOUL I

LABORATORUL MINUS

Aparatură spectaculoasă. O dublă fereastră de cuarț spre Camera rece, către care duce și o masivă ușă etanșă. O altă ușă leagă laboratorul de restul institutului. În scenă se află Val și Nona. El se plimbă nervos, ea are un surîs afectuos și totodată amuzat.

VAL : A cîta oară am repetat experiența noastră ?

NONA *(haz de necaz)* : Nu mai știu, Val. E greu de numărat. Dar avem o evidență...

VAL : Și al cîtelea eșec înregistrăm ?

NONA : În orice caz, nu cel din urmă ! *(Cald.)* O dată va reuși.

VAL *(s-a oprit)* : Faptul că între timp vom ajunge la vîrsta memoriilor e lipsit de importanță ! *(Reia plimbarea.)* Repetiția însă, repetiția... *(Își trece o mînă prin păr.)*

NONA *(„doct")* : Profesorul spune : «Cunoscutul nu-i decît învelișul necunoscutului ! Să nu ne temem de cunoscut. Repetiția ascunde unicul, banalitatea acoperă ineditul...» Sîntem în preajma victoriei, nu se poate altfel.

VAL : Ce te face să crezi ?

NONA : Faptul că ești la capătul puterilor, că bunele tale maniere încep să te supere ca un guler prea strîmt. În curînd vei trînti totul la pămînt, ceva o să facă explozie și la lumina cataclismului vom vedea adevărul !

VAL : Ei bine, da ! Pînă și o explozie ar spune ceva ! Pe cînd inerția asta...

NONA : Val, nu putem desăvîrși Mașina frigului fără o condiție primordială. Trebuie să ne păstrăm obiectivitatea. Soluția este aici, lîngă tine, în preajma noastră. O arată calculele. *(Cu spirit.)* O afirmă flerul dragostei mele. Îndrăznește să afirmi că n-ai încredere !

VAL *(potolit, are ochii strălucitori)* : Nici o femeie nu se poate bucura de o calitate fără s-o absolutizeze și s-o transforme astfel în contrariul ei ! Vai ție, ești o ființă excepțională. Soarta ta e pecetluită : vei fi soția mea.

NONA : Oh, Val, ce imens noroc am avut să te cunosc într-o perioadă a eșecurilor !

VAL : O-ho ! Mulțumesc ! Un compliment bine frapat !
NONA : Bărbații nu știu să poarte succesul. E o artă strict feminină. Pe voi vă caracterizează pasiunea unică. Ea vă dă farmec și romantism. O reușită perfectă vă anihilează. Spune-mi, n-ai observat că o dată atins țelul, satisfacția rămîne minoră ?
VAL : În ultima vreme n-am avut ocazia...
NONA : Asta nu mă contrazice.
VAL : În aceleași condiții tu ai înflori, ai deveni și mai strălucitoare.
NONA : Fără îndoială. Nici un succes nu poate satisface decît o singură pasiune. Iar inima femeilor cultivă pasiunea distributivă. Eu știu că Mașina frigului mă concurează în inima ta...
VAL : Nona, e o copilărie...
NONA : E un fapt. De altfel sper să ies învingătoare ! Tu însă n-ai un rival în Mașina asta infernală, ci un colocatar în vastele spații afective ale sufletului meu. Trecînd peste faptul că invenția pledează pentru tine.
VAL : Și dacă mîine am zdrobi orice împotrivire a Mașinii frigului ?
NONA : Atunci ai rămîne tu.
VAL : Dar asupra mea ai obținut cea mai definitivă izbîndă !
NONA : Ceea ce nu mă împiedică să vreau să te mai cuceresc încă !
VAL : Pînă unde ? !
NONA : Pînă departe. În absolut.
VAL : Înseamnă că n-o să te plictisești alături de mine.
NONA : Așa am de gînd. Și apoi, să nu uităm pasiunile viitoare.
VAL : Poftim ? !
NONA : Cele științifice, se înțelege. După Mașina frigului...
VAL *(gest disperat)* : Ah, *după !* Dar *pînă* atunci ?
NONA : Pînă atunci îți ofer, drept cadou de nuntă, un moment de singurătate. Întinde-te în fotoliu, ai nevoie.
VAL : Cum ? Mă lași singur cu Mașina frigului ?
NONA *(surîs)* : Nu fără să tai orice posibilitate de comunicare între voi. *(Scoate de pe tabloul de comandă o piesă mică, dar hotărîtoare pentru funcționarea aparatajului ; o ia cu sine.)* Pentru evitarea exceselor de zel, a imprudenței cercetătorilor nerăbdători. Destinde-te înaintea victoriei, erou al viselor mele !
(Iese. Val rămîne contrariat, însă amuzat. Se lasă să cadă într-un fotoliu. În Camera rece apare o lumină neclară, acompaniată de cîteva acorduri muzicale pline de irealitate. Val tresare, dar lumina a dispărut. Intră Mișí.)
MIȘI : Aici erai ?
VAL : Te miri că mă aflu la locul meu de muncă ?
MIȘI : Aș, de unde, am spus-o mecanic...
VAL : Dar tu de ce ți-ai părăsit laboratorul ?
MIȘI : Mă dai afară ?
VAL : De unde, rămîi.

MIȘI : Pînă se ridică temperatura instalației mele la 12 000 de grade sînt liber.

VAL : Și în loc să bați mingea ori să deschizi o carte, dintr-o superioară grijă față de om, ai venit să-ți vezi prietenul !

MIȘI *(o face pe fignitul)* : Valentin, în loc de fotbal putem boxa.

VAL *(plîngăreț)* : Mişi, mă doare capul...

MIȘI : „Raționalistul !" În loc să-l doară inima, face o migrenă !... De cînd a venit Nona în institut sînt mort pentru tine !

VAL : Ești gelos !... Ca și ea, de altfel.

MIȘI : Cum, Nona cea cu numele matematic ? !

VAL : Evident, totul se petrece fără cuvinte. Scenele ei de gelozie au forma celor mai concentrate și spornice zile de lucru, a celor mai limpezi ceasuri de relaxare. Dar între noi s-a stabilit un limbaj. O aud, o înțeleg. De aceea poate o și iubesc.

MIȘI : Înțeleg că e totuși geloasă pe mine.

VAL : Feroce.

MIȘI : Dar bine, abia azi dimineață mă întreba de ce am dispărut...

VAL : Ce vrei, doar e femeie, are tot dreptul să se contrazică. E criminal de geloasă pe tine, dar nu ezită să te lipească de capul meu ca pe un plasture.

MIȘI *(insinuant)* : De ce oare ? Ești bolnav ?

VAL *(sare în sus, fuge după Mişi, într-un joc pe jumătate copilăresc ; îl prinde, îl apucă de piept)* : Dacă ai murit pentru mine, ce cauți aici ?

MIȘI *(spășit)* : Nu știu, poate am venit în chip de fantomă... *(Pauză. cei doi revin la normal).*

VAL *(simplu)* : Mişi, sînt necăjit. Cu mașina care nu merge. Cu...

MIȘI : Cu ?

VAL : Nu ajunge ?

MIȘI : Ba da.

VAL : Afurisit microb al pălăvrăgelii ! De ce nu mă opresc aici ? De cîte ori te văd mă apucă o mîncărime de limbă...

MIȘI : E un omagiu la mormîntul prieteniei noastre.

VAL : Îmi lipsești, diavole.

MIȘI *(fericit)* : Dă-i drumul.

VAL : Cum să-ți spun ? Mă neliniștește ceva, o prezență ciudată, nu pot să-mi explic, nici nu încerc. Sînt obosit. Atît de obosit încît uneori, dincolo, mi se pare că văd niște lucruri care nu se pot vedea !

MIȘI : Unde „dincolo" ?

VAL : În Camera rece. Luminescența, descărcările electrice, fluorescența joacă deseori feste imaginației mele. Zilele trecute mi s-a părut că văd...

MIȘI : Ei bine ?

VAL : Mişi, tu mă crezi în stare de o viziune ?

MIȘI : Vorbești un esperanto pe care nu-l cunosc.

VAL : Să zicem că într-o zi lucrezi în Laboratorul minus. Că pari a fi în totalitatea facultăților mintale. Și totuși ți se năzare că din Camera rece, ia notă, din locul unde tocmai bîntuise un ger foarte apropiat de zero absolut, din infernul acela fantastic... iese cineva.

MIȘI : Cineva ? !

VAL : M-am exprimat corect, Mișî, cineva, adică o ființă umană, o persoană înzestrată cu viață și chiar cu rațiune.

MIȘI : Imposibil.

VAL : Mai exact : o femeie.

MIȘI : O, atunci e altceva...

VAL : Să lăsăm gluma, faptele sînt dramatice.

MIȘI : Serios ?

VAL : Științific.

MIȘI : Nona ce părere are ?

VAL : Nu știe.

MIȘI : Mă sperii.

VAL : Prietenia nu trebuie să se sperie. Dragostea e prea sensibilă. In fața ta însă vin cu tot absurdul care mă-nconjură.

MIȘI : Fii serios, omule, te ții de farse.

VAL : Mișî, te strîng de gît !

MIȘI : Pe scurt, era frumoasă ?

VAL : Poate. E o apariție întrucîtva desuetă, o ființă eterică, despletită, în văluri, ceva cu totul împotriva spiritului pozitiv al Nonei. S-a văzut o clipă și a dispărut... Ce crezi, e grav ?

MIȘI : Poate... Pentru Nona.

VAL : Vrei să spui că în subconștientul meu...

MIȘI : Fugi de ea.

VAL : Dar o iubesc ! Nu e asta...

MIȘI : Lasă că-i cunosc eu pe colegii mei, savanții. Unul dintre ei a calculat că în ziua în care-și sărută nevasta scrie o pagină mai puțin la studiul său epocal. Un altul plîngea pur și simplu la divorț. Își iubea soția ca pe ochii din cap, dar avea ideea fixă că ea îi consumă tot timpul. Și a sacrificat-o pentru știință.

VAL : Mișî, o iubesc pe Nona. Ea va deveni soția mea, iar tu, care ești un cinic, vei fi ținut la cea mai mare distanță de casa noastră !

MIȘI : Adjudecat. Spune-mi însă, apariția aceea cel puțin semăna cu Nona ?

VAL : Ei bine, nu. Dimpotrivă.

MIȘI : Drace ! De altfel, din punct de vedere materialist e perfect explicabil. Vă ciondăniți cu atîta convingere ! Vă vedeți prea des. În loc să vă rezervați pentru ceasuri lirice, vă tociți nervii în jurul acelorași manete. Prea multă proză !

VAL : Dar bine, avem amîndoi aceeași pasiune științifică ! Am elaborat împreună un proiect interesant ! Trebuie oare să ne apărăm dragostea printr-un divorț profesional ? Și apoi, cine să renunțe în favoarea cui ? Și e drept oare să renunțe cineva la tema preferată, orice motiv l-ar împinge la aceasta ? Nu, eu nu vreau să renunț la Mașina frigului și n-aș putea s-o iubesc pe Nona dacă ar face-o, fie și pentru mine.

MIȘI : Dilema e falsă.

VAL : Nu e o dilemă. E un nonsens.

(Din nou lumini în Camera rece. Val e atent.)

MIȘI : Ce-i ?

VAL : Nimic. Trebuie să mă odihnesc. Curînd reîncepem.

MIȘI : Pot să-i spun Nonei ?...

VAL : Spune-i ce vrei. *(Îl expediază.)*

MIȘI : Vreau să sper că nu ți-e cu totul indiferentă atitudinea prietenului tău...

VAL *(nerăbdător)* : Sigur că nu. Acum însă lasă-mă singur, trebuie să notez cîteva date tehnice pentru faza următoare a experiențelor...

(L-a condus la ușă, a închis-o în urma lui Mișî, a încuiat-o. Se întoarce hotărît spre Camera rece a cărei ușă etanșă se deschide. Emoție. Apare Ice, foarte frumoasă, despletită, îmbrăcată în văluri cu care se joacă.)

ICE : Cred că ar trebui să spun bună ziua. Așa se spune la voi, nu ?

VAL *(absurd)* : Vii din Camera rece ?

ICE : Desigur. E foarte interesant.

VAL *(uluirea lui nu scade)* : Cum ai intrat acolo ? Dar mai ales cum *ai ieșit* din infernul acela ! ?

ICE : Infernul ? *(Caută.)* Nu e ceva foarte fierbinte ?

VAL : Acolo *(În laborator.)* au fost sub două sute de grade minus !

ICE : 270 și ceva. *(Nostalgic.)* De cînd ai întors asta *(Indică o manetă.)* nu mai e ca înainte.

VAL : Nu înțeleg... Ce căutai acolo ?

ICE : Am vrut să văd ce este în laborator.

VAL : Ușa era închisă electromagnetic ! Are o greutate de două tone !

ICE : Nu mi s-a părut. De altfel n-am intrat pe ușă.

VAL : Dar cum ?

ICE : Așa cum se intră.

VAL : Adică ? *(Gest.)* Direct prin zid ?

ICE : De ce nu ?

VAL *(„e nebună")* : Să admitem. Dar atunci de ce *ai ieșit* pe ușă ?

ICE : Am făcut-o pentru tine. Ca să nu te tulbur prea tare. *(Surîs.)* Nu-i așa că m-am purtat atent ?

VAL *(dezarmat)* : Cine ești ? Parc-ai fi...

ICE : ...O vrăjitoare ! ! Nu știu. Poate că sînt.

VAL : Ca halucinaţie eşti destul de agreabilă. Numai să nu pretinzi că ai o existenţă reală.
ICE *(prompt)* : Cheam-o pe Nona, o să confirme !
VAL *(gata la orice pentru a înţelege, fuge către uşă)* : Nona !...
ICE : Nu ! Nu o chema ! Şi aşa e veşnic cu tine !
VAL : Poftim ?
ICE : Doar nu e prima oară cînd vin aici.
VAL : Ştiu, e a treia.
ICE : Crezi ? Am fost lîngă voi de zeci de ori, fără s-o ştiţi.
VAL : Vrei să spui că... ne urmăreşti ?
ICE : Nu insista. Mă calcă pe nervi.
VAL : Nona ?
ICE *(naiv)* : Nu-i pronunţa numele ! Dacă aude prin zid ?
VAL : Cum să audă prin zid ?
ICE : Simplu, cum se aude. *(Linguşitoare.)* Vrei s-o prefac în statuie ? Sau s-o duc departe, pe un munte, vrei ?
VAL *(cavaler fără frică)* : Îţi interzic în mod formal să te atingi de Nona. Ai picat din Lună ca să-ţi etalezi puterile în faţa noastră ? Nu ştiu de ce nu te dau pe uşă afară.
ICE *(logic)* : Ca să nu intru din nou : prin zid.
VAL : Fantastic !... Sînt surmenat.
ICE : Serios ? Vai, bietul băiat... *(Vrea să-l mîngîie.)*
VAL : Nu mă atinge !
ICE : O, atingerea mea e mai uşoară decît a fulgului de nea, e mai lină decît bătaia unei aripi de fluture, este imponderabilă şi de fapt nu-i o atingere. Aş putea să te strîng în braţe fără ca tu s-o visezi măcar şi cine ştie dacă n-am şi făcut-o...
VAL : De ce... să mă strîngi în braţe ? !
ICE : Dar ce anume crezi că a putut determina pe o fată serioasă ca mine să se îmbrace în văluri, să treacă prin zidurile voastre pline de cele mai ciudate fierării şi fire de tot felul, ce o poate împinge pe o tînără cercetătoare ca mine să suporte scenele de uimire şi nevinovăţie ale unui bărbat fără pic de umor, dacă nu dragostea !
VAL *(la limită)* : Tu... mă... iubeşti ?
ICE *(vioaie)* : Da, Valentin, şi am venit la tine.
VAL *(exasperat)* : Oh, sînt foarte onorat ! Am să te întreb totuşi mai întîi, dacă nu te superi : *De unde* vii ?
ICE : Şi la voi sînt tot atît de plicticoşi bărbaţii ? Pînă nu te intoxică ei cu întrebări...
VAL *(neclintit)* : Aştept.
ICE : Eşti infernal. Vin de dincolo. *(Gest spre Camera rece.)*
VAL : Adică ?
ICE : De dincolo de cele minus 273,16 grade ale tale ! *(Gest exasperat.)* „Limita imposibilului“ nu-i decît o graniţă banală. Cînd vedem cum vă opintiţi să forţaţi o uşă deschisă...

VAL : Cum, dincolo e o antilume ?

ICE : Trebuia să mă aştept la o etichetă ! *(Tracasată.) Noi* sîntem „antilumea" *lor !* Poate că voi sînteţi „antilumea" noastră ? Poate că voi mergeţi cu capul în jos, vă sculaţi seara şi vă culcaţi dimineaţa ?

VAL : Vreau să spun că există două lumi simetrice, noi le numim alfa şi antialfa. Tu vii din simetrica noastră ?

ICE : Cîtă mărginire ! Cu alfa şi antialfa crezi că se termină universul ? Noi nu sîntem nici alfa, nici antialfa. Sîntem o altă lume, diferită de a voastră şi de simetrica voastră. Scolasticilor ! Aţi ajuns la concluzia că există o pereche de lumi antagonice, dar nu v-aţi gîndit că poate exista o infinitate de asemenea lumi. Că alături de lumile alfa şi antialfa există beta şi antibeta, gama şi antigama, delta şi antidelta...

VAL : Uluitor. Şi tu ?

ICE : Eu sînt dintr-o asemenea lume inimaginabilă pentru tine. O lume care n-are cu voi decît un singur punct comun, foarte fragil : frigul. Şi încă pe dos : ceea ce voi numiţi frig cosmic este la noi starea firească a existenţei. Şi invers. Noi ne păstrăm alimentele la căldură şi tot la căldură apare supraconductibilitatea metalelor noastre.

VAL : Nemaiauzit.

ICE : Ai un repertoriu foarte variat.

VAL : Atunci ai venit aici nu pentru mine, ci pentru că Laboratorul minus...

ICE : Iradiază, desigur, semnale termice sau, ca să folosesc limbajul tău, „antitermice".

VAL *(realizează) :* Şi ai trecut prin zid pentru că substanţa voastră este structural indiferentă faţă de a noastră, nucleele şi electronii atomilor voştri trecînd prin ai noştri ca pieptenele prin păr !

ICE : Mult mai uşor. În fond atomii ăştia sînt foarte găunoşi. Materia nu ocupă decît o infimă parte din volumul lor. Atomii noştri se plimbă în voie prin ai voştri şi cum, practic vorbind, ei nu se influenţează în nici un fel, s-ar ignora reciproc dacă noi nu am fi descoperit cum stau lucrurile. Sîntem o lume curioasă. De ani de zile, de cînd aţi înfiinţat Laboratorul minus, primim ciudatele voastre semnale. Ne-am hotărît să vedem ce este. Au venit exploratori curajoşi, oameni gata să înfrunte orice primejdii. Ei au cunoscut toată intimitatea planetei voastre. V-au studiat tehnica şi v-au învăţat limbile, au pătruns în subtilităţile cele mai ascunse ale ştiinţei terestre. Toate observaţiile lor au fost înregistrate, multiplicate, încît la ora aceasta nu mai prezentaţi secrete pentru noi.

VAL : Foarte amabil. Se pare că dispuneţi de o civilizaţie avansată, dar n-aţi învăţat încă să bateţi la uşă.

ICE : Ah, da, s-au ridicat și pe la noi cîteva glasuri de bătrîni anchilozați care pretindeau că ar fi trebuit să vă întrebăm în prealabil, să vă cerem voie. Am fi pierdut atunci decenii ca să aflăm un limbaj comun, pentru ca apoi să ne prezentați o imagine festivă, sintetică, tehnicoloră și în relief a Pămîntului, în care adevărul ar fi rămas undeva, în intenții. Mulțumim, ne-am autoservit.
VAL : Și ați fost dezamăgiți ?
ICE : Firește. Niște copii care se pamează de antisubstanță, care se zbuciumă să zboare în Sirius...
VAL : Așadar, ai făcut călătoria în scopuri științifice.
ICE : Numai prima. Am văzut atunci că tot ce era mai interesant fusese spus. Aveți o planetă înceată. Cum programul turistic prevedea și vizitarea Laboratorului minus, am fost și aici.
VAL : Cum, ați fost mai mulți ?
ICE : O rachetă întreagă. 400 de persoane.
VAL : Și ați defilat pe aici fără s-o știm ?
ICE : Iar începi ? Ingratule, nu-ți ajunge că atunci te-am remarcat?
VAL *(nenorocit)* : Aha, atunci.
ICE : De atunci încoace am venit numai ca să te văd. Ca să mă vezi ! Dar n-a fost chip din cauza acelei...
VAL : Te rog !
ICE : Am făcut toate concesiile. Eram hotărîtă să vorbesc eu prima. Am îmbrăcat și vălurile astea incomode, doar-doar te-oi face să înțelegi.
VAL : Vălurile ? Nu pricep.
ICE : Nu vă cunoașteți nici propriile voastre simboluri !? Doar voi vă reprezentați dragostea ca pe o femeie în văluri !
VAL : Fără ! Și să știi că e demodat. Nu te necăji, în schimb vorbești o romînească perfectă.
ICE : Nu-i așa ? Am studiat pînă și frecvența cuvintelor din limbajul tău. Știi ce mi-a dat curaj ? Faptul că nu pronunți aproape niciodată numele Nonei.
VAL : Cum ? Doar e iubita mea !
ICE : Ți se pare. Numele iubitei îți vine singur pe buze, în vreme ce tu faci toate acrobațiile de limbaj ca să nu-l pronunți pe al ei.
VAL : Nu e concludent.
ICE : Ba da. În ultima săptămînă l-ai pronunțat de 8,5 ori. Puțin pentru un îndrăgostit !
VAL : Virgulă 5 ?!
ICE : Da, o dată te-ai oprit la jumătatea cuvîntului.
VAL : Înseamnă că te-ai aflat aici toată săptămîna ?
ICE : Nu, ar fi fost plicticos. Mi-a spus-o Augustin, automatul meu.
VAL : Este aici un automat ?
ICE : Unul special pentru tine. Augustin te urmărește oriunde te duci și înregistrează totul.

VAL : Nu cumva să divulgi patentul pe Pămînt, că toate femeile își vor dori cîte un Augustin !
ICE : Dar e un aparat rudimentar. De altfel l-am botezat după August-Prostul vostru.
VAL : Acum nu te aude ?
ICE : Ba da. Dar pe mine nu se supără. Știe că eu l-am construit. Nu-i așa, Augustin ?
VOCEA LUI AUGUST : Bineînțeles, Ice. *(Citește : Ais.)*
VAL : Te cheamă Ice ?
ICE : Nu e frumos ?
VAL : Dar Augustin știe și el romînește ?
ICE : De ce te miri ? Altfel cum mi-ar putea face dările de seamă despre tot ce spui și ce faci ?
VAL : Vrei să zici că el îmi apreciază actele și cuvintele ?
ICE : Nimic mai normal. *(Glumeț.)* Doar n-o să-mi pierd zilele stînd și ascultînd cîte prostii poate îndruga un om în 24 de ore.
VAL *(e prea mult)* : Va să zică, obiectul dragostei tale e demn să fie lăsat în supravegherea lui August-Prostul ?
VOCEA LUI AUGUST : Vă rog, nu abuzați de răbdarea unui automat.
ICE : E bine să-l respecți pe Augustin, iubitule.
VAL *(urlă)* : Splendid ! Colosal ! Știi ceva ? Ia-l de mînă și scoate-l de aici ! Plecați amîndoi ! Imediat !
ICE : Oh, ce grosolănie !
VAL : Afară !
AUGUST : Să-i dăm o lecție de bună comportare, Ice ?
ICE : Nu, te rog, August. Nu vreau să-i faci rău.
VAL : Pieriți imediat și tu, și August-Prostul ! Să nu vă mai văd !
ICE : Perfect. De cînd voiam să asist la ceea ce voi numiți *o scenă !*
VAL : Aha, te amuză ? O să vezi tu îndată ! Nona !
AUGUST : Fata aceea bate la ușă de un sfert de oră.
VAL : Cine a închis ușa ?
ICE : Tu, doar nu era să lași să fim deranjați.
VAL *(absurd)* : Nu se poate !
AUGUST : Ice nu minte.
ICE : Încetează, August. Nu explica ! Vrei să-l potolești ? Nu sîntem nici la jumătatea scenei ! Continuă, Val !
VAL : Oh... Vrei să ajung la ridicol ! N-am să mai spun o vorbă. O să te dau afară cu mîna mea !
(Încearcă zadarnic s-o atingă. Ea însă e imaterială pentru el. Gesturile lui Val se înmoaie. Tonul se catifelează.)
E chiar așa cum ai spus...
ICE : Nu te-am mințit decît o dată, Val.
VAL : Cînd ?

ICE : Cînd ți-am vorbit despre defilarea turiștilor prin laborator. De fapt eram peste 400...
AUGUST : Nona e din nou la ușă. A dat alarma.
ICE : Nu mă săruți ?
VAL : Poftim ?!... *(Ea își alătură gingaș buzele de ale lui într-un sărut imponderabil, foarte delicat. Apoi piere.)*
VAL : Ice... Ice...

CORTINA

TABLOUL II

O ÎNCĂPERE ÎN INSTITUT

Într-un colț, un medic automat mobil în formă de robot. Numele lui este Hippocrat. Profesorul îl pune în funcțiune:

PROFESORUL : Așa, iubite Hippocrat. Mișí o să-l aducă pe Valentin, iar tu o să-l consulți de la distanță.
HIPPOCRAT : Aveți o tensiune arterială de 16 cu 8 și un ușor început de scleroză.
PROFESORUL : Oh !
HIPPOCRAT : Cîteva manii și ticuri inofensive.
PROFESORUL : Dar nu eu sînt bolnavul, ți-am mai spus că e Valentin ! *(Manevrează butoanele medicului automat.)* Ce primitive sînt toate automatele astea ! Ține minte că pacientul tău se numește Valentin. *Va-len-tin !* O să ne adresăm lui cu acest nume. Iar tu memorează rezultatele observațiilor pentru mai tîrziu.
(Intră Mișí împreună cu Val.)
MIȘI : N-ai decît să-l întrebi și pe profesor.
PROFESORUL : Ce se întîmplă, Mișí ?
VAL : Sînt acuzat că atentez la teoria simetriei universale. Știu, profesore, e ideea dumneavoastră preferată, dar...
MIȘI : Profesorul o să fie obiectiv.
PROFESORUL : Nu cunosc obiectul disputei voastre, dar multe lucruri pledează pentru teoria mea. *(Glumeț.)* Observați, pentru început, simetria dintre ceea ce există și ceea ce nu există !
MIȘI : Val nu consideră imposibilă existența unei a treia lumi.
VAL : Nimic nu ne împiedică să credem că există un număr infinit de lumi.
PROFESORUL : Desigur, *Valentin*. Să ne întrebăm însă : nu pare mai rațională o lume simetrică, alcătuită din substanță și antisubstanță ?

VAL : Dacă admitem că existența unei singure perechi de lumi opuse este rațională, nu înseamnă decît că fiecare pereche de asemenea lumi face universul și mai rațional !

PROFESORUL : Vorbind pe față, dumneata, *Valentin*, nu dai două parale pe simetria universului.

VAL : Să exemplificăm : galaxiile au o situare cu totul asimetrică una față de alta și nici ca formă nu corespund. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu există două sisteme stelare sau măcar două planete identice.

PROFESORUL : Legea simetriei lucrează în linii mai generale. Cînd observi un mal al oceanului deduci că undeva există malul opus, chiar dacă nisipul lui e diferit de al primului.

MIȘI : Ciudat e că simetria se observă, dimpotrivă, în lumea atomică și subatomică.

VAL : După mine, în natură simetria se întîlnește numai în unitate cu asimetria.

PROFESORUL : Oh !

MIȘI : Mi se pare perfect dialectic.

VAL : Fără asimetrie n-ar exista contradicție, acumulare, salt.

MIȘI *(spontan)* : Valentin, cine spunea că ești bolnav ? *(Gafă.)*

VAL : Sînt foarte bolnav, dragul meu. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Hippocrat. *(Se duce la el, în stupoarea generală.)* Doctore, dacă tot ești în funcțiune, n-ai vrea să arunci o privire asupra sănătății mele ?

HIPPOCRAT : Pulsul ușor febrilizat. Inima neliniștită. Se concentrează greu asupra subiectelor impuse. Stare nostalgică.

PROFESORUL : Ne ia peste picior !

HIPPOCRAT : Nu orice îndrăgostit își pierde simțul umorului.

PROFESORUL : Poftim ?

MIȘI : Ce vrei să spui ?

HIPPOCRAT : Bolnavul meu e îndrăgostit.

PROFESORUL : La naiba, știam, dar nu văd în asta nici un motiv de boală.

HIPPOCRAT : Bolnavul meu e sănătos.

PROFESORUL : Dar bine, Hippocrat, e de presupus că Val e îndrăgostit de mai multă vreme. În timp ce simptomele care ne-au alarmat au apărut numai de cîteva zile.

HIPPOCRAT *(ezită)* : Vă rog să nu intrebați mai mult.

PROFESORUL : Ce vorbă-i asta ?

HIPPOCRAT : Vă rog să nu întrebați mai mult.

VOCEA LUI AUGUST : Nu insistați că se blochează. *(Rîde.)*

PROFESORUL : Poftim ?

HIPPOCRAT *(încurcat)* : Nu insistați că mă blochez.

MIȘI : Hippocrat, vorbește frumos.

VOCEA LUI AUGUST : Cuvîntul e de argint, dar tăcerea e de aur !.

PROFESORUL : Cum ?
HIPPOCRAT : Gura, măgarule !
PROFESORUL : A, e prea mult, Hippocrat, să știi că te scot din circuit !
HIPPOCRAT : O, nu, profesore, te rog, nu mă lăsa să ruginesc !
VOCEA LUI AUGUST : Perfidule ! Intrigantule ! Automat cu două fețe !
HIPPOCRAT : Nu mai pot. Îl distrug !
MIȘI : Cu cine vorbești, Hippocrat ?
HIPPOCRAT : Cum, nu-l auziți pe August-Prostul ?
PROFESORUL *(jignit)* : E limpede. S-a scrîntit medicul.
HIPPOCRAT *(plîngăreț)* : Nu m-am scrîntit. Funcționez perfect. Dar totul are o limită ! Dați-mi voie să-l distrug !
MIȘI : Ești nebun, Hippocrat.
PROFESORUL : Să încercăm. Poftim, îți dau voie.
HIPPOCRAT : O, mulțumesc, profesore ! Mulțumesc ! *(Se mișcă din locul lui, pornește greoi să-l prindă pe Augustin cel nevăzut.)* Vezi tu pe naiba, August-Prostul ! Aha, aici te-am prins. Na ! Cum ai scăpat ? Închideți ușa ! *(Cei doi oameni se conformează, uimiți.)* Acum e imposibil să-mi mai scapi. Știu că menirea medicului e să vindece, nu să lovească, dar uneori e necesar ! *(Lovește decisiv. Dar în gol.)* Cum, ce-i asta ? *(Repetă.)* De ce nu te nimeresc ? *(Augustin rîde nebun.)* De ce treci prin zid ? *(Începe să tremure.)* O, mă inhibă ! E îngrozitor ! Nu-l pot atinge ! Fugiți ! Fugiți ! *(Cît e de mare, se ascunde într-un colț, își acoperă fața. Ceilalți sînt înnebuniți. Privesc în jur. În sfîrșit, profesorul îndrăznește.)*
PROFESORUL : E cineva aici ?
(Tăcere.)
VAL : Ce s-o fi întîmplat ?
PROFESORUL : Hippocrat să facă o criză ! E ridicol. O face pe interesantul.
MIȘI : Se-ntîmplă și la oameni.
VAL : Prostii !
PROFESORUL : Așa spuneam și eu. *(Îl privește îngrijorat și iese. Atmosfera se destinde.)*
VAL : E îngrozitor, Miși. Oare n-o să ne dezvățăm niciodată de a minți ! Bărbatul exagerează ca să-și flateze iubita, ea se face că nu observă pentru ca el, prin repetiție, să ajungă a crede ceea ce spune. În cele din urmă o cred amîndoi sau se fac că o cred. E un pact general, un cerc vicios al vagului și aproximației.
MIȘI : Așadar, e serios ? Mă rog, procedează altminteri, ce te împiedică ?
VAL : Păcătoasa asta de natură umană. Am impresia, dacă îmi dezvălui slăbiciunile în fața iubitei, că mă va lega mai ușor de

încheietura ei. Nu mai există Samsoni, dar ne apărăm ultimele fire de păr de o Dalilă imaginară.

MIȘI : Dar bine, Nona e o femeie superioară. Rezerva ta e inexplicabilă.

VAL : Nona poate înțelege orice. În afara interesului meu pentru Ice. De aici pînă la minciună e un singur pas.

MIȘI : Ah, cîte complicații de prisos ! De fapt, astăzi obții mai mult cu adevărul decît pe orice altă cale. Mai mult și mai repede. Are adevărul ăsta o productivitate...

VAL : Cunosc amorurile tale, ca niște jocuri de artificii, mici flăcări trecătoare, focurile reci ale sfîntului Elm care ardeau pe catargele corăbiilor de altădată fără să le carbonizeze...

MIȘI : Eu sînt pentru armele de cîmp, ușoare, portabile. Sînt pentru jaz. Dar ascult cu toată resemnarea simfoniile altora.

VAL : Știu, prietenia și răbdarea se confundă adesecori.

MIȘI : Mai mult decît s-ar crede, Val. Astăzi am însă colosale rezerve de răbdare. *(E foarte mulțumit de sine.)*

VAL : Așa, Miși, ființă prefăcută, mai fă-o și pe prietenul devotat. După ce mă faci de poveste în fața profesorului !

MIȘI : Dar bine, numai din prietenie...

VAL : Din prietenie, nu-i așa ? Cu cel mai pur sentiment ai atacat subiectul care-mi creează cu tot dinadinsul o stare de spirit polemică ! Cu același pur sentiment m-ai cărat prin tot institutul pînă la Hippocrat !

MIȘI : Dar cum ți-ai dat seama...

VAL : N-a fost greu, de vreme ce pe toate fețele, și mai întîi pe a ta, scria cu majuscule : *„Val și-a pierdut mințile !“ (A intrat Nona, împreună cu profesorul.)*

NONA *(a ascultat ultima replică)* : Foarte bine, Val, arată acestui amic al tău că n-are de ce se îngrijora. *(Încurcătură.)*

MIȘI *(involuntar)* : Nona...

NONA : Explică-i că s-a petrecut un fenomen pur științific, repetabil, și că ironia lui este deplasată. Invită-l, dimpotrivă, să ia loc și povestește-i cum te-a vizitat Femeia cosmică.

VAL : A fost foarte... interesant... *(Violent.)* Nu pot, Nona, în fața ta !

NONA *(grațios)* : Vrei să plec ?

VAL : Nu, sigur că nu. Ei bine, a ieșit pur și simplu din Camera rece.

PROFESORUL : O aberație !

NONA : Vă rugăm, nu întrerupeți.

VAL *(entuziast)* : Avea o înfățișare... *(Moderează.)* neobișnuită. Ușoară și aeriană, cu dispoziții schimbătoare. *(Furat de descriere.)* Într-un cuvînt, femeia din enciclopedie !

NONA : Nu e palpitant ?

MIȘI : Bine, omule, dar de ce prin Camera rece ?!

VAL : A ieşit pe uşa etanşă cum ai ieşi tu pe uşa asta, ba în cele din urmă mi-a pretins că la nevoie trece şi *prin* uşă.

PROFESORUL : Continuă, Val, am o tensiune normală.

VAL *(de dragul anecdotei)* : Mi-a făcut cîteva complimente... apoi mi s-a prezentat ca venind dintr-o lume al cărei singur contact cu a noastră ar fi zona frigului. Se pare că indivizii lor circulă printre noi ca la ei acasă, intră şi ies din casele noastre ca prin ziduri de aer şi-şi bagă nasul în tot ce facem.

MIŞI *(sare în sus)* : Şi tu ai crezut ?!

VAL : Cum era să n-o cred, cînd Ice este extrem de bine informată în legătură cu viaţa terestră şi vorbeşte o romînească perfectă !

MIŞI : Uneori eşti totuşi insuportabil ! Aşadar, nu degeaba te priveşte lumea puţin cam... strîmb. *(Profesorul tuşeşte, aluziv.)*

VAL : Vrei să spui că se îndoiesc de... luciditatea mea ?

MIŞI : Imaginează-ţi !

VAL : Cum, crezi că eu... ?

NONA *(cald)* : Da, cred ! Nu-ţi dai seama că toată feeria aceasta n-a fost decît o farsă a simţurilor tale rătăcite ? Obsesia frigului ţi-a instalat o viziune romantică despre o lume a temperaturilor joase. De aici pînă la imaginarea unei reprezentante a sexului frumos care să cumuleze trăsăturile de bază ale acelei lumi imposibile nu mai era decît un pas. L-ai făcut, bravo ţie, şi să nu mai vorbim despre asta.

VAL : Cum, spui că totul a fost o iluzie, o invenţie, un delir ?

PROFESORUL : Să lăsăm etichetele.

MIŞI : De ce să vorbim de balamuc atunci cînd putem spune că ai acordat credit exagerat unei imagini fanteziste create de tine însuţi ?

NONA : Deseori procedăm astfel, mai ales în dragoste. E destul să întîlnim într-o persoană sau alta un vîrf de ac în stare să ne declanşeze imaginaţia şi croim un întreg personaj fantastic, înzestrat cu cele mai strălucitoare calităţi şi abia condimentat cu scăderi, atît cît să nu fie mierea prea dulce. Ne îndrăgostim apoi de propria noastră creaţie şi suferim enorm cînd apare ceva care ne spulberă mitul. Atunci vorbim despre ambiguitatea feminină, despre dedublarea personalităţii, despre incapacitatea omului de a-şi egala idealul, cînd de fapt pretindem un acord imposibil între ficţiune şi realitate.

VAL *(dezarmat, acceptă un armistiţiu)* : Tot ce spuneţi e atît de verosimil încît în clipa asta nici nu-mi dau seama ce e adevăr şi ce nu. Să fi fost eu atît de orb ?

MIŞI : De ce nu ?

PROFESORUL : E spre lauda ta să dovedeşti o asemenea forţă a imaginaţiei.

VAL : Cum ? Să fi crezut într-o fantomă ? Dați-vă seama, construisem un întreg sistem. Mă gîndeam că într-o epocă a înapoierii și agresivității lumea aceea a frigului ar fi putut avea intenția de a cuceri Pămîntul ! Cum arma cea mai temută pentru noi era însăși forma lor de existență, ei ar fi folosit frigul. Ceea ce ar explica glaciațiunile ! Cît am putut să fiu de adolescent ! *(Ride nervos.)* Ridicol ce sînt ! Cît am fost de ridicol !

NONA : Nu te lăsa, Val. Doar am prevăzut că experiențele noastre ne vor pune în fața ineditului.

VAL : Oh, mulțumesc !

PROFESORUL : Se întîmplă, Val, se întîmplă.

MIȘI : Eu trebuie să alerg la cele 12 000 de grade ale mele ! Val, vino cu mine, să-ți arăt... *(Îl trage pur și simplu după el. Val nu mai are decît timpul de a schița un gest de neputință.)*

PROFESORUL *(surîde în urma lor, încîntat)* : Copii ce sînt, copii... *(Iese. Rămasă cu sine însăși, Nona, de loc exuberantă, se apropie gînditoare de Hippocrat. Cu un gest moale întoarce un buton.)*

HIPPOCRAT : Bolnavul meu e îndrăgostit... Bolnavul meu e îndrăgostit...

CORTINA

TABLOUL III

SALA COMUNA ÎN INSTITUT

F. seară. Intră Val, într-o dispoziție lirică.

VAL : Ice, Ice, dă-mi o dovadă că exiști. Altfel, cum toți mă consideră bolnav, o să ajung eu însumi să cred că ești o halucinație. Ice, unde ești, Ice ? Mi-au suspendat accesul în Laboratorul minus... Pentru „reparații". Fără îndoială, cea mai rezistentă plagă a omenirii este indiscreția... *(Pauză.)* La naiba, l-am uitat pe Augustin ! Unde ești, spion electronic ? Augustin, n-o face pe invizibilul cu mine !... Hai, Augustin, răspunde ! Știu că ești aici. Trebuie să vorbesc cu cineva despre Ice... *(Insinuant.)* Te rog !

AUGUST *(voce)* : Sper că n-o să mă torni pentru asta...

VAL : Îți promit, Augustin. Unde ești ?

AUGUST : Aici. Iar tu rămîi acolo. Cu automatele și cu oamenii de pe Pămînt nu știi niciodată la ce să te aștepți. *(Devine vizibil.)*

VAL : August, vorbește-mi de Ice. Spune-mi tot ce știi despre ea.

AUGUST : Serios ? Ești în stare să asculți doi-trei ani în șir fără întrerupere ? Și apoi, nu totul merită să fie povestit.
VAL : Atunci spune-mi ce crezi tu că merită.
AUGUST : Ice este un foarte bun constructor de automate.
VAL : Văd, Augustin. Complimentele mele.
AUGUST : Le primesc cu mulțumiri. Ice e neîntrecută în găsirea de noi și noi caractere, de tipuri și temperamente care nu se repetă. Eu, de pildă, nu semăn cu nici un alt automat din lumea noastră.
VAL : La voi, automatele au caracter ?
AUGUST : Dar ce, voi n-aveți ? Sigur că avem. Deseori mai mult decît oamenii.
VAL *(se amuză)* : Fie.
AUGUST : Nu, te rog, fără concesii. Ai văzut vreun automat din lumea mea săpînd autoritatea altuia ? Dar urmărind să devină puternic ?
VAL : Mă faci să-ți amintesc de comportarea ta prea puțin camaraderească față de Hippocrat.
AUGUST : Bah, un automat fără simțul umorului. Nu gust patetismul nici la oameni, deși ei sînt atît de departe de perfecțiune. Automatul patetic mi se pare însă de prost gust.
VAL : Ai părăsit subiectul, Augustin. Vorbește-mi de Ice.
AUGUST : Pînă una alta remarc că-i pomenești numele de trei ori pe minut.
VAL : Crezi că sînt îndrăgostit, August ?
AUGUST : N-o face pe prostul, Val, o știi și singur... Ție îți pare o prezență unică, dar să știi că Ice este o fată ca toate fetele. Atîta doar că a citit prea multe romane pămîntești.
VAL : Cum, la voi apar cărțile noastre ?
AUGUST : Se bucură de un succes monstru, mai ales pentru umorul lor.
VAL : Păcat, nu în umor stăm cel mai bine.
AUGUST : Dar mă refer la cărțile serioase ! Ele sînt cele mai nostime.
VAL : Și atunci, Ice ?
AUGUST : Ice este o gîsculiță. Ea a luat la propriu cele scrise în cărți și, cam lipsită de simțul umorului, cum o știi, a vrut să vadă cu ochii ei.
VAL : N-o jignești pe Ice considerînd-o lipsită de simțul umorului ?
AUGUST : De ce s-o jignesc ? Doar e adevărat. Putea, de pildă, să se îndrăgostească de unul dintre superbii masculi din Lumea de frig. Ea s-a înamorat de tine. Pe urmă, fata s-a dedat la costumația aceea indecentă, romantică. În fine, e geloasă. Dacă nu eram eu s-o temperez, cine știe ce-ar fi devenit Nona.
VAL : Cum, ar fi în stare, din dragoste pentru mine...

AUGUST : Naivule... Gelozia e una, dragostea — alta. Între ele nu e obligatorie nici o simetrie. Ice e geloasă pe Nona fiindcă ea, Nona, te iubește. Dacă și tu ai iubi-o, Ice ar suferi, ceea ce-i cu totul altceva.
VAL : Ți se pare logic ?
AUGUST : Tot ce ține de dragoste e certat cu logica.
VAL : Gelozia nu e totuși o suferință ?
AUGUST : Gelozia e mai întîi o stare agresivă. Acaparatoare, nu lasă să-i scape nici suferința. Încearcă să înțelegi.
VAL *(surîs)* : Mă voi strădui.
AUGUST : Începi să desprinzi ideea că Ice nu e o fată excepțională ? Că nu se deosebește de surorile ei din Lumea rece decît pentru că e nițeluș înapoiată ?
VAL : Credeam c-o să-mi spui că Ice e cea mai frumoasă fată de pe planeta ei, că are ochii cei mai fosforescenți, mersul cel mai imponderabil, glasul cel mai celest.
AUGUST : Observ că în dragostea pămînteană intră un mare procent de orgoliu. Nimeni nu e demn de iubirea voastră dacă nu cumulează cîteva superlative relative. Cînd te gîndești că toate femeile sînt iubite, că fiecare este „cea mai frumoasă", „cea mai strălucitoare"... De fapt nici la noi nu s-au creat mașini de catalogat frumusețea, în acest domeniu mai domnește anarhia gustului personal. Dar nici un îndrăgostit n-ar îndrăzni să toarne iubitei atîtea gogoși ca pe Pămînt !
VAL : Trebuie să recunoști însă că pentru mine apariția ei a fost total inedită și că era firesc să mă tulbure.
AUGUST : Cu atît mai mic este meritul ei. Înseamnă că orice fată din orice altă lume putea să obțină același rezultat. Dacă ar fi avut trei capete ar fi fost și mai interesantă ?
VAL *(ironic)* : Augustin, să mă fac mai departe a nu observa că ești întrucîtva pătimaș ?
AUGUST : Nu înțeleg ce vrei să spui.
VAL : Nu cumva, simpaticul meu prieten, împingi prea departe dragostea ta filială ? Zelul cu care îți denigrezi creatorul e de-a dreptul suspect. Așa-zisa ta obiectivitate e o poveste de adormit copiii. Augustin, nu știu dacă ești îndrăgostit de Ice, dar în orice caz plesnești de gelozie și vrei să mă alungi.
AUGUST : Aberații, Val, hai să rîdem împreună...
VAL : Mă întreb cum ai fi reacționat dacă *eu* ți-aș fi turnat balivernele alea negativiste despre Ice.
AUGUST : Un elementar devotament față de ea m-ar fi împins să-i iau apărarea. Tu însă ai ascultat cu mult sînge rece inventarul scăderilor ei.
VAL : E pentru că îndrăgostitul iubește toate scăderile iubitei sale, deși ca om face totul ca să le înlocuiască prin calități, pe care de asemenea le va iubi.

AUGUST : Iubești ca un automat, Val, fără discernămînt și în mod fatalist. Eu știu că nu-mi va fi dat niciodată s-o string în brațe ; tu, că n-o vei putea schimba cu nimic. De aceea preferi să împodobești cu flori ceea ce are ea mai puțin meritoriu.

VAL : Ești isteț, Augustin, ai fi convins pe orice pămîntean, înseamnă că ai intuit perfect psihologia terestră. Cu mine se petrece însă altceva. Dacă e vorba să etichetăm, iubirea mea pentru Ice este o „antidragoste"... Ceea ce-mi place la ea aș fi refuzat la o alta : asaltul, vălurile, ironia, vicleșugurile demodate, cabotinajul, sarea de vulgaritate pe care o pune în fiecare gest... Una singură dintre aceste trăsături ar fi fost suficientă pentru ca iubita mea Nona să se afle la polul opus al existenței mele.

AUGUST : Te-nțeleg din ce în ce mai puțin. Un sfert din tot ce ai spus ar ajunge ca să n-o mai vezi pe Ice niciodată.

VAL *(ironic)* : De ce ? Doar e adevărat !

AUGUST : Din acest moment nu mai răspund la nici o întrebare. *(Se face nevăzut.)*

VAL *(rîde)* : Augustin, nu fi copil ! Faptul că te superi confirmă cele mai rele presupuneri !... Vai ție, Ice ! Cum să mai cred în tine dacă și fiul tău te reneagă !
(Năvălește Miși.)

MIȘI : Ce-ai făcut, nenorocitule !

VAL : Ce-am făcut ?

MIȘI : Ai vorbit, te-ai trădat, ai trăncănit !

VAL : Ei bine, da. Să nu-mi încredințezi niciodată un secret.

MIȘI : Dar bine, să lansezi niște prezumții atît de fantastice despre Lumea aceea rece, să brodezi cu atîta dezinvoltură povești pentru adormit copiii ! Și încă *în scris !*

VAL : Miși, ești singurul care știe că am informații direct de la sursă.

MIȘI : O știm noi, dar de crezut ești singurul care o crede ! Nici prin gînd nu mi-a trecut să te înțeleg la propriu ! Am luat totul drept o metaforă, drept un exemplu de pălăvrăgeală „în jurul problemelor amorului" !

VAL : Ei bine, nu ! Totul e adevărat ! Și mai ales ceea ce am scris în articol. Pentru că, palavragiu sau nu, sînt om de știință, ceea ce înseamnă că atunci cînd știu ceva nu pot să tac !

MIȘI : Dar articolul tău e lipsit de argumente !

VAL : Logic, nu puteam arăta de unde știu totul.

MIȘI : De ce ? Ar fi fost minunat : „Într-o noapte m-a vizitat o zînă albă care mi-a șoptit cu glas cristalin povestea Lumii reci".

VAL : Ei, da, poate că trebuia să tac. Deși nu-mi pasă. Cîndva se va afla că informațiile pe care le-am prezentat sînt exacte.

MIȘI : Dar la consecințele practice nu te gîndești ?

VAL : Ce fel de consecințe practice ?

MIȘI : „Ce fel ?!" Crezi oare că întîmplător ființele alea, deși cotrobăiesc peste tot, se ascund de noi ? Sînt sigur că o fac în mod ostentativ, oricum nu doresc să le întoarcem vizita ! Poate se tem că o legătură cu lumea noastră la ei acasă ar putea să aibă un efect nefast ! Așadar, ei păstrează o îndelungată discreție, fac eforturi colosale să nu-și trădeze prezența, încît neobrăzarea de a ne frecventa incognito atinge undeva delicatețea ; iar tu le divulgi prezența, faci posibilă o concentrare de forțe mondială, care ar sfîrși prin descoperirea acelei Lumi reci ascunse cu atîta grijă — și nu-ți iei nici o precauție. În fond e lumea lor, vor fi avînd motive, în orice caz au *dreptul* s-o ascundă. Și dacă or să acționeze ? Dacă vor veni la tine să-ți ceară socoteală ? Sau... să se asigure că nu vei merge mai departe ?

VAL *(palid)* : În ce fel... să se asigure ?

MIȘI *(sinistru)* : În fel și chip.

VAL : Hm. Nu m-am gîndit. Eu nu mi-am făcut decît datoria. N-au decît să procedeze cum vor.

MIȘI : Om ești tu sau ce ? Fă ceva, fugi, salvează-te, dispari ! Sînt alături de tine !

VAL : Nu. Poate că ei ne văd și ne aud în chiar momentul acesta. E ridicol. Nu mă mișc de aici.

MIȘI : Așa ? Trebuia să mă aștept la asta. Ei bine, nici eu nu mă mișc de lîngă tine.

VAL : Miși...

MIȘI : Nici un Mișí ! O să trec și eu drept nebun, ce poate fi mai normal...

(Apare Nona.)

NONA : Ești îngîndurat, Val.

VAL : Se vede ?

NONA : Fruntea ți-e umbrită, ca un amurg.

VAL : Tu ești o floare care nu se închide noaptea.

NONA : Soarele meu nu apune.

VAL : Te iubesc, Nona.

NONA : Știu că e așa, trebuie să fie așa. Deși faptul că o spui ar putea să mă sperie. Oare nu încerci să te convingi pe tine însuți de un adevăr de care te îndoiești ?

VAL : O spun pentru că trebuie s-o spun. Tăcerea ar fi o minciună.

NONA : Mi-e frică pentru dragostea noastră : e fragilă. Ea n-a cunoscut furtuna. O încercare ar putea s-o călească, după cum ar putea-o frînge. Pe noi iubirea ne-a apropiat cu o mișcare atît de firească, încît dacă n-aș fi fost atentă am fi trecut unul pe lîngă celălalt ca două corpuri cerești ale căror drumuri nu se ating.

VAL : Asta nu se putea întîmpla, în iubire există o logică.

NONA : Sper. *(Surîs.)* Nu ți-aș ierta-o niciodată dacă ar fi altfel.

VAL : Cred că mă port ca un imbecil. Dar să nu înțelegi greșit. Mă preocupă... experiențele noastre.

MIȘI : Desigur, experiențele...

NONA : Ei bine, vorbește-mi în legătură cu ele. Sau taci în legătură cu ele. O să tac alături de tine.

MIȘI :O, femeia ideală din cărțile de pe timpuri ! Stimată colegă, provoacă-l pe Valentin la un meci de judo, să vezi cum renunță la tăcerile personale ! Jos proprietatea privată asupra tăcerilor !

NONA : În locul lui, n-aș renunța, Mișí. Și după o asemenea replică, pentru mai mult efect, vă las singuri.

VAL : Nona, mă obligi să te admir.

NONA : Nu înceta să mă iubești. E preferabil.

MIȘI : Orice femeie ar fi mîndră de o asemenea mărturisire !

NONA : Eu sînt îndrăgostită. Iubitul meu, prefer să-mi negi orice însușire decît să nu-mi iubești defectele. Val, îți interzic să mă admiri. *(Iese.)*

(Intră profesorul.)

PROFESORUL : Am citit articolul lui Valentin.

MIȘI : Evident !

VAL : Vă ascult.

PROFESORUL : Să nu te mire că-ți spun, dragul meu, dar pînă la un punct e ușor să lansezi ipoteze, ba chiar să ajungi la descoperiri. Să te vedem însă apoi ce te faci cu ele ! Asta-mi aduce aminte de un concurs de anecdote matematice ținut la Cairo acum 40 de ani. Magistrul nostru a luat toate punctele și s-a văzut cîștigătorul unui pui de crocodil în lungime de 1,5 m. Nu i-a fost ușor să se descotorosească de premiul buclucaș, pentru obținerea căruia asudase din greu.

VAL : După mine, nu se poate împiedica apariția tuturor acestor lumi. „Inimitabila" noastră lume alfa trebuie să se împace cu existența celorlalte.

PROFESORUL : Strămoșii noștri se mulțumeau cu sistemul solar și nu au trăit de loc rău dacă ținem seama de moștenirea ce ne-au lăsat.

VAL : Bine, dar progresul științei aduce în raza vizibilității noastre noi fenomene. Putem să închidem ochii ?

PROFESORUL : Asta nu se poate, dar cel puțin să nu umblăm după lumile astea, ci să așteptăm cu demnitate ca ele să ni se prezinte.

MIȘI : Dar dacă în existența lor consistă un pericol, nu e preferabil să-l cunoaștem ?

PROFESORUL : Nu cred în realitatea unui pericol ce nu se arată. De altfel, pentru a fi prudenți este și prea tîrziu, cînd Pămîntul a devenit o atît de vie sursă de unde radio. Ia în mînă o bucată de sîrmă și plimbă-te pe cîmp. Ce vei fi devenit ?

MIŞI : Un pierde-vară...

PROFESORUL : Nu, domnule, ci un condensator, căci între sîrma dumitale şi pămînt se va forma o scînteie cîntătoare, atît e de densă emisiunea radio pe glob. Te asigur că muzica noastră cosmică, voalul de unde pe care-l arborează cu atîta risipă Terra, nu va întîrzia să atragă vizitatori. Pămîntul n-a înţeles că dublul avantaj de a fi o planetă constă în a fi scutit de viaţa în văzul lumii la care se condamnă Soarele şi a profita în acelaşi timp de existenţa lui.

VAL : Totuşi, omenirea aşteaptă cu încîntare clipa cînd va întîlni reprezentanţi ai unei alte lumi.

PROFESORUL : Nici nu ne imaginăm cîte greutăţi ne aşteaptă. Crezi că e uşor să elaborezi un limbaj comun cu oamenii beta propuşi de dumneata ? Muzica sferelor este aptă numai pentru un graţios menuet cosmic. Prăpastia ameninţă să apară acolo unde reverenţa noastră poate semnifica în faţa lor o dare cu tifla. Imaginează-ţi-l pe primul alb căruia indienii i-au oferit o pipă a păcii. În iarba urît mirositoare şi în tăciunele băgat cu sila în mînă a fost destul de greu de descifrat un mesaj umanist.

VAL : Mesajul a fost totuşi descifrat. Ce spuneţi despre asta ?

PROFESORUL : Hm. Să suspendăm. Riscăm să ajungem la o discuţie serioasă şi eu nu discut serios decît cu magnetofonul în faţă !

MIŞI : E foarte util pentru descoperirea contrazicerilor...

PROFESORUL : Oh ! *(Iese brusc.)*

MIŞI : Scuzaţi, m-aţi înţeles greşit...

(A intrat Ice. Acoperă cu mîinile ochii lui Val.)

VAL : Ce-nseamnă asta ?

MIŞI : Înseamnă că m-am săturat !

ICE : Ce primire de gheaţă !

MIŞI : Poftim ?

VAL : Eşti tu, Ice ?

ICE : Cine alta ? Bună seara.

MIŞI *(şoptit)* : Ţi-am spus eu !

ICE : Cine-i tînărul ? Val, de ce nu mă prezinţi ? Crezi că fac o impresie proastă ?

MIŞI : Vai de mine, se poate, dumneavoastră...

ICE : Vezi ce drăguţ e ? Şi încă nu m-a văzut...

VAL : Este prietenul meu cel mai bun. Eu îi spun Mişi. Ea este Ice.

ICE *(vizibilă pentru toţi)* : Încîntată, dragul meu Mişi.

MIŞI *(bîlbîit)* : Şi eu, de asemenea... *(Caută mîna ei, s-o sărute, constată că e „imaterială". Totul devine comic. Apoi Mişi, fără nici un motiv, iese aiurit.)*

ICE *(în urma lui)* : Drăguţ...

VAL : Ești cam imprudentă.
ICE : Eu? Doar n-o să-mi pretinzi discreție acum, cînd toată lumea știe.
VAL : Ce știe lumea?
ICE : Din cele ce ai publicat numai naivii nu au înțeles că noi doi...
VAL : Dar eu am relatat latura pur științifică...
ICE : Nu-ți fac nici un reproș. Indiscreție pentru indiscreție. Cei care intră fără să bată la ușă nu vor fi întrebați dacă țin să fie cunoscuți. De altfel nu asta importă. Am dedus că publicînd toate acestea nu vei avea ingratitudinea de a ține ascunsă tocmai relația noastră, care ți-a adus știința cu care te lauzi. Eu mă simt mîndră de legătura mea cu un pămîntean!
VAL : „Legătura" ta? Frumoasă legătură. Și frumoasă mîndrie, ce să mai vorbesc! Dar eu nu am de gînd să mă afișez cu tine de gît și nici prin minte nu-mi trece să te las să apari în fața Nonei!
ICE : Atunci fă repede ceva, pentru că faptul e inevitabil!
VAL : Ce fel, inevitabil?
ICE : Iubitule, unde crezi că a fugit cu atîta grabă credinciosul tău prieten dacă nu spre frumoasa ureche a Nonei?
VAL *(agitat)* : Ești infernală! Mișì! *(Acesta apare, urmat de un grup numeros de curioși.)*
MIȘI : Aici sînt!
VAL *(către Ice)* : Dispari!
(Aceasta a izbutit să devină invizibilă cu o clipă înainte de intrarea celorlalți.)
NOII SOSIȚI : — Ei bine, unde e?
— Mișì, nu vedem nimic!
— Ah, poveşti!
— Feriți, facem explozie!
(Risete.)
— Cine are halucinații : Mișì sau Val?
ICE : O, ce-nseamnă asta? Val, fă ceva! *(Mulțimea n-o aude.)*
PROFESORUL *(mustrător)* : Mișì, ești extrem de spiritual. De altfel și tu, Val.
MIȘI : Dar, profesore, pe cuvîntul meu...
PROFESORUL : Lasă, am înțeles. Pentru o clipă de destindere merge. Nu sînt supărăcios.
MIȘI : Dar nu e nici o farsă. Val, spune și tu...
PROFESORUL : Gata, ajunge. Nu-s atît de bătrîn încît să nu înțeleg de glumă. Dar nu insista, nu întrece măsura.
ICE *(către Val)* : Ce ai de gînd?
VAL *(tare)* : Ei bine, Mișì a spus adevărul.
ASISTENȚA : O-o-oh!
O VOCE : Femeia cosmică!?

VAL : Nu vă mirați mai mult decît e cazul. Într-o zi a apărut în laborator. Ea mi-a expus tot ce-am scris în articolul meu. Nu o judecați după frivolitatea aparentă, e totuși ambasadoarea unei alte lumi.

VOCI : — Iar !

— Pînă la urmă e plicticos !

— Val consumă prea multă literatură !...

ICE : Ei bine, le arăt eu lor. *(Dintr-o mișcare e în centrul cercului. Un gest și lumina se schimbă. Stupoare : Ice a devenit vizibilă ! Toți se retrag, fac ochii mari, încep cu timiditate să comenteze în șoaptă.)* Poftim ? S-a-ntîmplat ceva ? *(Furioasă și triumfătoare.)* Ați vrut să mă vedeți ? Priviți fără sfială. Aveți curajul, apropiați-vă, nu e nici o mistificare. Puteți fotografia !

PROFESORUL : Ce înseamnă asta ? Aștept explicații.

ICE : Explicații ? Cîte poftiți.

PROFESORUL : Nu cu d-ta vorbesc. Val, ce-i asta ?

VAL : Mai bine ascultați-o pe ea.

PROFESORUL *(foarte sus)* : Te rog să încetezi imediat cu... prestidigitația ! Nu sîntem la circ ! *(Rumoare.)* Sînt dezamăgit, tinere ! Dezamăgit.

ASISTENTA : Cum ? Iluzionism ? Hocus-Pocus ? Sugestie ?

MIȘI : Nu puteți înțelege, fiindcă nu e nimic de neînțeles.

CINEVA : Și dumneata o vezi blondă ?

ALTCINEVA : Și eu. Dar nu e concludent.

ICE : Așa, bateți-vă capul, oameni buni, și altă dată să nu vă mai legați de Val și nici de Mișì. Îi iau sub protecția mea. *(Efect.)*

PROFESORUL : Dar cine ești dumneata, care vii și ne propui să admitem că exiști, cînd acum cinci minute aveam toate datele pentru a crede contrariul ?

ICE : Mă vedeți, nu ajunge ?

PROFESORUL : Nu !

ICE : Serios ? Ei bine, sînt de aceeași părere. Val, fă prezentările.

VAL : Te rog, nu mă pune în situație...

NONA *(foarte puțin viperă)* : Nu e frumos, Val, te lași rugat.

VAL *(înnebunit)* : Dar am scris totul în articol ! Nu am nimic de adăugat !

NONA : De ce ? Putem adăuga și încă multe. Nu știam, de pildă, că fetele lor sînt tot atît de spirituale pe cît sînt de frumoase. Și nu știam nimic despre uitarea de sine cu care sînt gata să-i ocrotească pe oamenii noștri, cărora le iau cavalerește apărarea. Sînt date importante pentru știință.

VAL : Ce-ai făcut, Mișì, prietene !

MIȘI : Am vrut să te apăr !

ICE : Ei bine, șocul a trecut ? Mă bucur de buna primire ce-mi faceți. *(Tăcere.)* Ce vreme minunată la dumneavoastră... Așa se începe, mi se pare, o conversație terestră ?

VAL *(disperat)* : Nu te deranja, Ice, poartă-te ca acasă. *(Fuge după Nona, care a ieşit. Dar nu apucă s-o urmeze.)*

ICE : Aşa am şi procedat. Ştiam că n-ai să mă cerţi, aşa că i-am adus cu mine.

MIŞI : Poftim ?

VAL : Pe cine ai adus ?

ICE : Pe prietenii mei. Doar şi tu eşti cu prietenii. Le-am vorbit despre tine şi au dorit să te cunoască. *(Rumoare.)*

MIŞI : Şi... unde sînt prietenii dumneavoastră ?

ICE : Aici, şi aici, şi dincolo... *(Intră, deocamdată invizibile, mai multe personaje îmbrăcate ciudat. Au cu ei lupe şi cercetează totul foarte curioşi.)*

PROFESORUL : Nu ar fi mai bine să-i vedem şi noi ?

ICE : De ce nu ? Prieteni, veniţi să facem cunoştinţă.

MIŞI *(aparte)* : Ţi-am spus eu, Val, ţi-am spus eu !

ICE : Să nu fiţi prea formalişti cu ei, vreau să se simtă bine.

MIŞI *(lui Val)* : Fugi, imediat ! Eu îi opresc !

VAL *(nu-i dă atenţie, totuşi e palid)* : După cum au sosit neinvitaţi, nu par să fie timizi.

(Noii sosiţi devin vizibili. Cele două grupuri se cercetează reciproc. Misterios, Mişi apasă un buton. In tăcerea ce s-a lăsat, răsună o muzică puternică. Toţi tresar.)

MIŞI : Eu am pus muzică. Ştiţi, e o atmosferă... Poate, aşa se sparge gheaţa. *(Către Ice.)* Îmi iau permisiunea să vă invit la un dans terestru.

(Val încearcă din nou să iasă.)

ICE : E o idee excelentă. Aş prefera să-l iau însă pe eroul serii. Nu te superi, nu este aşa ?

(Rumoare. Ice îl obligă pe Val să danseze. Acesta trebuie să se resemneze. După ce-i urmăresc uluiţi, ceilalţi le urmează exemplul. Dans general.)

CORTINA

TABLOUL IV

DIN NOU LABORATORUL MINUS

Val şi Ice, înfierbîntaţi de discuţia care continuă.

VAL : Spune-mi unde e, caut-o, găseşte-o, ad-o aci !

ICE : Nu pot. Nu ştiu unde e. Şi nu vreau să vină înapoi !

VAL : Ştii, trebuie să ştii şi trebuie să-mi arăţi că ştii, altfel cum o să-ţi aperi în ochii mei „darurile" tale supraomeneşti ?

ICE : Nu-mi cere să fiu atotştiutoare. Pot ca nimeni alta să fiu plicticoasă. Cu puţin efort, aş putea-o întrece chiar şi pe Nona !
VAL : Ice, am avut pentru tine cel mai pur sentiment. Încearcă să pricepi asta, tu care vii din sferele pure. E avantajul tău că nu ştiu nimic esenţial despre tine. Dacă vreodată o să-ţi mai pun întrebări, să nu-mi răspunzi.
ICE : De ce ? Nu există nimic inexplicabil, şi tu o ştii foarte bine.
VAL : Tocmai asta este exasperant ! Am nevoie de puţin stelar, de intangibil. Genul meu e Femeia cosmică.
ICE : Aş fi vrut, dimpotrivă, să-ţi dăruiesc tandreţe, căldură.
VAL : A, nu ! Tu, ca să fii terestră, ar trebui cel puţin să poţi fi atinsă. „Frumoasa fără corp"... ? Nu ai chemare pentru asta. Iar ca femeie din alte sfere eşti prea terestră. În timp ce Nona, dincolo de numele ei rece ca o formulă, dincolo de faptul că e pămînteană pînă în vîrful unghiilor, Nona e o adevărată femeie cosmică. Atunci cînd vom trimite întîiul emisar feminin într-o altă lume, cînd va trebui ca delegata noastră să constituie pentru cei de acolo ceea ce noi înşine aşteptăm de la femeile altor planete, o vom trimite pe Nona.
ICE : Atunci de ce-mi reproşezi că nu ştiu ce i-aş fi făcut ?
VAL : Recunoşti că ai vrut să-i provoci un accident auto ?
ICE : Desigur.
VAL : Recunoşti că ai făcut să-i apară în pahar nişte amestecuri asasine ?
ICE : Erau produse autentic terestre.
VAL : Mulţumesc : terebentină şi cianură de potasiu.
ICE : În fine, recunosc. Numai că a dispărut fără să le atingă.
VAL : De ce atunci nu recunoşti că tot tu ai răpit-o ?
ICE : Pentru că nu-i adevărat ! Am vrut numai, grozav am vrut să dispară într-un fel. Dar alte forţe au făcut-o.
VAL : Eşti iresponsabilă sau fugi de răspundere ?
ICE : *(se alintă)* : Nu ştiu...
VAL : Augustin ştie. Să-l întrebăm.
ICE : Nu, nu ştie nimic.
VAL : Augustin, spune-mi ce s-a întîmplat cu Nona.
ICE : Augustin, taci din gură.
VAL *(aparte)* : Augustin, îmi permit să-ţi aduc aminte că te am la mînă cu o anume conversaţie.
AUGUST *(plîngăreţ)* : Lăsaţi-mă în pace ! *(Apare.)*
ICE : Taci, Augustin !
VAL : Vorbeşte, Augustin !
AUGUST : Vai de capul meu... Dacă vreţi să ştiţi, Nona a plecat singură. Nu i-a fost greu să înţeleagă că este de prisos.
ICE : Îţi mulţumesc, Augustin.
VAL : Ţi-arăt eu ţie, monstrule !
ICE : Ce vrei, trebuie cîteodată să accepţi evidenţa...

VAL : Vei înțelege vreodată, Ice, gestul Nonei ?
ICE : A părăsit în mod sublim cîmpul de luptă.
VAL : Din fericire, nu crezi asta. Necăjește-te, Ice, consumă-te cît poți.
ICE : Nu mă scoate din sărite, Val, pentru că înainte de a pleca pentru totdeauna m-aș putea răzbuna îngrozitor împotriva ta !
VAL : Ce să-i faci, dacă n-avem zăvoare la uși !
AUGUST : Ice, fii cuminte !
ICE : Dar ce, n-am și eu demnitate ? Sînt gata la orice pentru el, iar dumnealui mă răsplătește cu lecții și injurii !
VAL : Nu înțelegi, Ice, că ți-am acordat tot creditul pe care-l poți da în alb ?
AUGUST : Val, Val... a venit fata aia.
ICE : Ce ?
VAL : Nona ?
AUGUST : E la ușă.
(Val se repede; deschide larg ușa. Nona intră. Ice devine invizibilă.)
NONA : Bună, Val. Iartă-mă că nu ți-am anunțat plecarea, a fost urgent.
VAL : Bine-ai venit, Nona.
NONA : N-aș fi vrut să las impresia că am fugit.
VAL : Nici nu m-am gîndit, Nona.
ICE : Cum îi mai repetă numele !
AUGUST : Tăcere !
NONA : Persoana aceea... e desigur aici.
ICE : Cum ?
AUGUST : Zi că nu !
VAL : Într-adevăr, e aici.
NONA : V-am deranjat poate.
VAL : Nu, ai venit la timp.
NONA : Aș vrea să ne pui față în față.
ICE : Așa, pe nepusă masă ? Și în vălurile astea ridicole ? Nici gînd !
VAL : O să încerc. Ice, Nona vrea să-ți vorbească.
ICE : Nu înțeleg ce urmărește. Refuz.
VAL : O să fie greu, Nona.
NONA : De ce ? Doar e mai curajoasă decît mine și mai puternică.
VAL : Tocmai de aceea, poate. Ei, ce spui, Ice ?
ICE : Bine.
AUGUST : Ce ne mai așteaptă ?
NONA : N-ar fi mai potrivit să ne lași singure ?
VAL : Cum crezi, Nona. Ai să fii cuminte, Ice ? Augustin, să ai grijă.
AUGUST : Fii pe pace, omule.

(Dispare. Val iese. Schimbare de lumini. Ice apare într-o postură pretențioasă, de regină în văluri, tronînd într-un fotoliu imens.)

ICE : *Hallo*, Nona.

NONA : Așadar, asta ești tu. Îmi pare bine că te văd.

ICE : Cît formalism ! M-ai mai văzut într-o seară.

NONA : Foarte prost. Era atîta agitație încît nu am reușit să te studiez ca lumea. Acum e cu totul altceva. Trebuie să fii de acord că o apariție materială este oricînd preferabilă vagului și fantasticului. De altfel era și nesportiv să te păstrezi în zone transcendente cînd rivala ta nu o putea face la rîndul ei.

ICE : Ai știut să dispari foarte frumos.

NONA : Am stat o zi cu mine însămi, undeva, în munți. Trebuia să mă gîndesc la toate cele întîmplate. Înțelegi că aici mi-era imposibil. Și apoi e o tradiție terestră să te reculegi uneori departe de toate automatele.

ICE : Ai venit să-ți expui pretențiile ? Să faci apel la întîietate ? La dreptul de întîi ocupant ?

NONA : Nu.

ICE : Înțeleg. Ești dispusă să tratezi.

NONA : Nu vei ghici. Am venit să ți-l ofer.

ICE : Poftim ?

NONA : Ți-l cedez pe Val. Ia-l, du-te cu el. Sau rămîi aici, mi-e egal.

ICE : Știi că e greu.

NONA : Desigur, e greu. Dar tu poți aproape orice. Fă asta pentru iubitul tău.

ICE : Nu mă lua peste picior. Sufăr foarte mult că n-o pot face.

NONA : Te plîng din toată inima.

ICE : Perfido, ai venit să triumfi ?

AUGUST : Hm, hm !

NONA : Sînt gata să rămîn neutră dacă ai vreun mijloc de a realiza unirea voastră.

ICE : Dar știi bine că nu există !

NONA : Atunci pleacă imediat ! Dispari ! Dezagregă-te și nu ne tulbura ! Du-te în lumea ta și nu face apel la cobai sentimentali de pe Pămînt ! Ești rece ca un sloi de gheață, mai rece decît zero absolut. Am înțeles că execuți cu pedanterie un program dinainte stabilit, că nu faci decît teste pentru cine știe ce disertație savantă. Gata, ți-ai cules materialul documentar, ți-ai făcut experiențele, ajunge, poți pleca să-ți rumegi concluziile docte asupra psihicului bărbaților terestri. Te plîng însă pentru că nici în Val, nici într-un alt pămîntean nu vei găsi toate fațetele acestui tip nemaipomenit, cu care abia o scoat la capăt pămîntenele. *(Cu căldură.)* Cheia oamenilor noștri o avem noi, numai noi, și nici un fel de excursii sentimentale nu

vă vor face s-o descoperiți! E drept, voi, femeile cosmice, aveți un avantaj la prima mișcare: colosala trenă de mister care vă însoțește. Dar totul are un sfîrșit și orice taină o explicație. Chiar dacă ați fi de o sută de ori mai înzestrate, nu puteți corespunde așteptărilor. Căci misterul vostru e grandios, el promite inimaginabilul și la înălțimea lui nu vă puteți menține. Noi, pămîntenele, ducem lipsă de tainic. Din cauza aceasta bărbații cred că ne cunosc de la prima vedere. Și cum, bieții, nu ne pot cunoaște, deseori, nici pînă la moarte, putem fi veșnic noi în fața lor. Fiecare gest al nostru, nefiind anunțat cu surle de mister, constituie o adevărată surpriză și un bărbat inteligent are ce descoperi la femeia lui pînă în ultima zi a existenței sale. Slăbiciunea noastră e tăria noastră. Sîntem atît de dezarmate încît nimic nu ne poate învinge.

(August fluieră a pagubă.)

ICE *(coboară din fotoliu și este mai om de știință decît Nona)*: Ce-i asta? Magie? Mai există la voi practici mistice? Cum ai ghicit tot ce ascund cu atîta grijă?

NONA: Nu mă face să roșesc. Puțină intuiție, atîta tot. În toate lumile, femeile trebuie să aibă ceva comun. Mă cunosc, așadar te cunosc.

ICE: Atîta luciditate nu vă împiedică să trăiți?

NONA: Ne place să vedem unde ne calcă pasul. E drept că poezia suferă, că uneori viața își pierde romantismul, cel puțin în sensul de pînă mai ieri. Dar vedem tot mai bine și, unde nu, folosim ochelarii.

ICE: Cinste pentru cinste. În 11 minute m-ai făcut să te stimez. E adevărat, am venit din pasiune nu pentru Val, ci pentru cunoaștere. Omul tău mi-a părut un teren slab, cum s-a și dovedit, un mediu bun, drept care l-am folosit fără scrupule. Sper că nu se va plînge împotriva mea, doar am făcut-o cît mai agreabil pentru el.

NONA: Val are mult simț al umorului.

ICE: Mă bucur pentru el... Înțelegi, studiile noastre despre Pămînt erau cu totul superficiale, priveau arhitectura și structura socială, modul de existență și moravurile. În aceste domenii este fatal să descoperi cele mai mari înrudiri între lumi. Marile surprize se ascund în viața interioară, în construcția intimă a noastră și a voastră. Cineva trebuia să înceapă. Am fost eu. Tot eu am ales calea cea mai sigură și, recunosc, cea mai amuzantă.

NONA: Dar opera s-a răzbunat împotriva creatorului ei.

ICE: Mai mult decît ai crede. Mi-am jucat rolul cu atîta convingere încît... m-am îndrăgostit într-adevăr.

NONA: Cum?

AUGUST: Infernal!

NONA : Ah, nu, dacă e o manevră de ultimă oră, renunţă, te rog! Situaţia e serioasă!
ICE : Pe cuvîntul meu, altfel nu ţi-aş fi spus-o. Sînt dezolată.
NONA : Ţine-ţi firea.
ICE : Viaţa mea e distrusă. Departe de Val, voi muri.
NONA : Biata de tine, cît eşti de plîns! Cum aş putea să te ajut? M-am pregătit, înainte de a mă întoarce, pentru orice fel de bătălie. Eram hotărîtă să te înfrîng, dar nu să te fac nefericită. Nu mă gîndeam că ai să mă înduioşezi.
(Ice, cu un rîs colosal, deschide brusc uşa şi-l trage înăuntru pe Val, care, evident aştepta.)
ICE *(strigă)* : Iată, iat-o pe Femeia ta cosmică dînd apă la şoarecei! Iat-o pe Nona cea cu numele matematic înduioşată cu ajutorul a patru fraze improvizate!
VAL : Ice, cum e cu putinţă!
NONA : Linişteşte-te, Val. Nu lua în seamă ieşirea ei. Sărmana fată suferă cu adevărat.
ICE : Nici vorbă!
NONA : Presupun că ai auzit totul.
VAL *(„grav")* : Era de datoria mea să ascult la uşă!
NONA : Trebuie să fii de acord că în situaţia ei a găsit o ieşire foarte demnă. Totuşi, Ice, nu fi sălbatică. Vezi bine că sînt alături de tine. Tu ai să pleci în lumea ta şi timpul o să vindece totul.
ICE : Aha, sînt de prisos.
NONA : Dar de unde! Credeam însă că eşti nerăbdătoare să te întorci.
VAL : Fantastica Lume rece...
ICE : Ah, aici e mult mai amuzant! Apar şi dispar după voie, trec prin pereţi, prin foc şi prin ger şi nimic nu mă atinge! Aici dispun de calităţi neobişnuite. Pe cînd acasă mi-e cald şi mi-e frig, iar ca să intri pe o uşă trebuie s-o deschizi! Aţi calculat vreodată cîţi ani de viaţă ne pierdem deschizînd şi închizînd uşile? În sfîrşit, aici sînt Femeia cosmică, în vreme ce acasă nu-s decît o fetişcană luată la refec pentru fiecare prostie.
NONA : Dar bine, Ice, poţi rămîne oricît. Vei munci alături de noi, vom descifra împreună misterele care ne apropie şi ne despart.
AUGUST : Nu. Ice trebuie să plece.
VAL : Poftim?
AUGUST : Ice este chemată.
ICE : Cine mă cheamă?
AUGUST : Lumea rece.
ICE : Spune-le că n-am terminat, că am făcut o eroare fundamentală, că iau totul de la început.

AUGUST : Ei te cheamă totuşi.
NONA : Rămîi, Ice.
AUGUST : Dă mîna, Ice. *(I-o ia.)*
NONA : Ce înseamnă asta ?
ICE : Augustin, dă-mi drumul.
AUGUST : Nu pot. Sînt condus. Cineva de acasă... Vino.
ICE : Înţeleg. Trebuie.
VAL : Nu se poate aşa...
ICE *(surîs)* : Opreşte-mă.
(Val face un gest de neputinţă.)
NONA *(îi întinde mîna)* : Vrei să fim prietene ?
ICE : De acolo ? *(Îi întinde mîna liberă.)* Vrăjitoare !
(Augustin o duce de mînă spre Camera rece. Val deschide uşa.)
AUGUST *(în prag)* : Spune : La revedere, Ice.
ICE : La revedere... Ştii, am înţeles : Femeia cosmică eşti tu.
(Uşa se închide. Lumini în Camera rece. Tăcere. Val se apropie de Nona. Sînt încă mişcaţi.)
VAL : Femeia cosmică...
NONA : Nu te grăbi cu complimentele, dragul meu infidel. Urmează o pagină care încă nu s-a scris !
(Nona surîde agresiv, Val mimează disperarea.)

CORTINA

DEZLEGĂRILE JOCURILOR DIN NR. 243

PRIMELE RAZE : 1) Silex — aramă ; 2) Fier — ur — riss ; 3) A — ceramica — a ; 4) TCH — o — ama — MT ; 5) R — lac — istt ; 6) Sapatura — ied ; 7) Animale — paza ; 8) Lica — topor — t ; 9) Cit — tu — alamă ; 10) U — ui — rasa — ar ; 11) Terţiar — rune ; 12) Aries — slate.

Populaţie primitivă : (TRI — B = TRIB)
Unealtă veche : (SE — CU — RE = SECURE)
Meşteşug străvechi : (O-LA-R-I-E = OLARIE)

executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

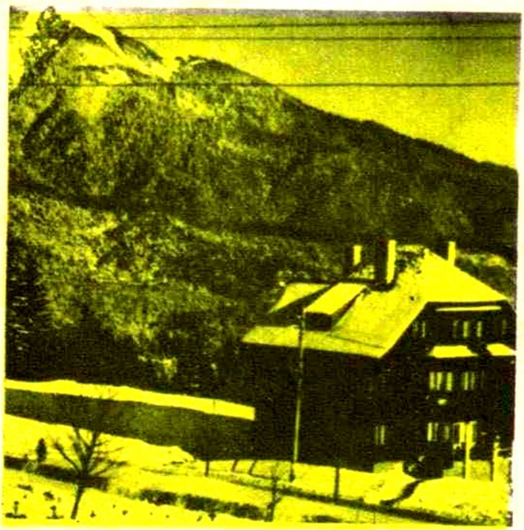
Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

•• IANUARIE 1965

41 007